

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.609 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2008 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. STEIN, die loco advocaat V. HENKINBRANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 12 oktober 2003 België binnen en verklaart zich vluchteling op 16 oktober 2003. Op 25 november 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 december 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de

bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 169.347 van 26 maart 2007 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 20 januari 2007 komt verzoeker opnieuw België binnen en verklaart zich vluchteling op 26 januari 2007. Op 8 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 april 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tegen deze beslissing een beroep indient bij de Raad van State. Uit informatie verschaft door de Raad van State aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) blijkt dat de beslissing van de Commissaris-generaal van 24 april 2007 bij arrest nr. 188.199 van 25 november 2008 wordt vernietigd.

Naar aanleiding van een politiecontrole op 26 oktober 2008 wordt verzoeker aangetroffen te Mechelen en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

“REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Minister van Migratie en asielbeleid of zijn gemachtigde geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene kan vervolgd worden voor verboden wapenbezit, PV n° Lok Pol Mechelen”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Verwerende partij voert tevens een exceptie aan dat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat.

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in de nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.3. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te

herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het BUPO-verdrag en dat er een manifeste appreciatiefout heeft plaatsgevonden.

Verzoeker voert aan dat hij zijn rechten wenst uit te oefenen in het kader van de procedure die hangende is bij de Raad van State inzake het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal. De auditeur heeft in zijn verslag geadviseerd tot de vernietiging en de zitting heeft plaatsgevonden op 9 september 2008. Als de beslissing van de Commissaris-generaal vernietigd zou worden, moet deze na onderzoek van het dossier een nieuwe beslissing nemen. Tijdens dit onderzoek zal verzoeker opnieuw op legale wijze in België verblijven. Er kan dus niet van verzoeker gevraagd worden het grondgebied te verlaten zolang de procedure bij de Raad van State niet is afgehandeld. Artikel 13 van het EVRM schrijft het recht voor van toegang tot daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Het beroep bij de Raad van State is het enige waarover verzoeker momenteel beschikt om een onderzoek te laten uitvoeren naar de conformiteit van de asielbeslissing met artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van het BUPO-verdrag. Deze beroepen moeten daadwerkelijk zijn, wat de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied vereist. Verzoeker stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing hierover niets vermelden maar enkel een abstracte en stereotiepe motivering bevatten. Dit houdt een schending in van de aangevoerde bepalingen.

Daarnaast is het motief dat verzoeker vervolgd kan worden voor verboden wapenbezit niet ernstig. Verzoeker maakt tot op heden niet het voorwerp uit van een gerechtelijke vervolging en mocht dit het geval zijn, dan moet hij geacht worden onschuldig te zijn zolang de procedure niet is afgesloten. Verzoeker merkt op dat hij slechts een zakmes bij zich had en dat er bijgevolg weinig reden is om aan te nemen dat hij daarom vervolgd zal worden. Dit motief berust bijgevolg op een manifeste appreciatiefout.

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de vereiste van de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Verwerende partij merkt op dat een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en dat het bevel geen afbreuk doet aan de procedure ingeleid bij de Raad van State. De persoonlijke aanwezigheid van verzoeker is niet vereist. Deze kritiek houdt bovendien geen verband met de verplichting om een bestuurshandeling formeel te motiveren en het bestreden bevel moet rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen. Artikel 13 van het EVRM heeft geen rechtstreekse werking en kan alleen geschonden worden als ook de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag wordt aangetoond. De schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 7 van het BUPO-verdrag wordt niet aangetoond. Het bevel houdt geen verplichting in naar zijn land van herkomst terug te keren, maar enkel het

grondgebied van België en bepaalde staten te verlaten. Verzoeker brengt in casu geen concrete gegevens naar voor of brengt geen bewijskrachtige stukken bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, naar het feit dat verzoeker in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en naar het feit dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, hij kan immers worden vervolgd voor verboden wapenbezit, zie proces-verbaal van de Lokale Politie te Mechelen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker zet tevens de schending van de materiële motiveringsplicht uiteen in samenhang met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 7 van het BUPO-verdrag. Hij meent dat de bestreden beslissing een motief had moeten bevatten over zijn nog hangend beroep bij de Raad van State.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt de omstandigheden waarin aan een vreemdeling een bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het eerste lid, 1° en naar het eerste lid, 3° van dit artikel namelijk dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hij is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum en dat hij door de gemachtigde van de minister geacht wordt de openbare orde te schaden, uit een PV van de lokale politie te Mechelen blijkt dat hij vervolgd kan worden voor verboden wapenbezit. Naast een beperkte kritiek op het tweede motief, die hieronder behandeld wordt, betwist verzoeker deze motieven niet. Deze motieven volstaan als motief van de bestreden beslissing.

In het bestreden bevel diende geen verwijzing te worden opgenomen naar de nog hangende procedure bij de Raad van State. Het annulatieberoep dat verzoeker op 24 mei 2007 bij de Raad van State heeft ingediend op basis van artikel 14 van de Gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft geen schorsende werking. Een verslag van de auditeur dat de vernietiging adviseert, heeft evenmin een schorsende werking. De procedure bij de Raad van State is schriftelijk, zodat verzoeker zich kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. De omstandigheid dat verzoeker zich na een eventueel vernietigingsarrest opnieuw in legaal verblijf zou bevinden, is hypothetisch en was dit eveneens op het moment van de bestreden beslissing. Ongeacht de inhoud van het arrest van de Raad van State, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de motieven van de bestreden beslissing op 26 oktober 2008, datum van deze beslissing, in overeenstemming waren met de gegevens van het dossier en steunden op een correcte feitenvinding. In het geval van een vernietiging door de Raad van State, die ondertussen daadwerkelijk heeft plaatsgevonden op 25 november

2008, zal verzoeker zich opnieuw in tijdelijk legaal verblijf bevinden en zal de bestreden beslissing niet ten uitvoer kunnen worden gelegd. Dit wijst echter niet op een motiveringsgebrek of een manifeste appreciatiefout.

Zoals reeds gesteld uit verzoeker kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij door de minister of zijn gemachtigde wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, omdat verzoeker vervolgd kan worden voor verboden wapenbezit zoals vermeld in het proces verbaal van de lokale politie. Verzoeker meent dat dit motief niet ernstig is omdat hij slechts een zakmes bij zich had, omdat er nog geen procedure tegen hem gestart is en omdat het vermoeden van onschuld geldt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de lokale politie van Mechelen verzoeker heeft gecontroleerd en dat hiervan een proces-verbaal werd opgesteld. Dit proces-verbaal, dat zich in het dossier bevindt, vermeldt dat verzoeker een mes bij zich had. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het motief dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat hij vervolgd kan worden voor verboden wapenbezit, steunt op een correcte feitenvinding. Verzoeker toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Wat de schending van artikel 13 van het EVRM betreft, voert verzoeker aan dat het beroep bij de Raad van State zijn enige mogelijkheid is om de beslissing genomen in de asielpprocedure te toetsen aan artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van het BUPO-verdrag. Het door verzoeker ingestelde beroep bij de Raad van State is een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. De omstandigheid dat aan verzoeker ondertussen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, doet hieraan geen afbreuk, zeker niet nu verzoeker niet persoonlijk dient te verschijnen en de zitting reeds had plaatsgevonden vooraleer hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De schending van artikel 13 van het EVRM in samenhang met artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM niet aan in het kader van het beroep tegen huidige beslissing. Zelfs al zou dit zijn bedoeling zijn, dan nog vereist dit artikel dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoeker brengt in het middel geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 7 van het BUPO-verdrag, dat een gelijkkluidende bepaling bevat, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.